

ՊԵՏՐՈՍ ԴՈՒՐՅԱՆ

ԴՐԺԵԼ

Փունջ մը կնճիռ, բույլ մը կայծակ,
Դրժոխք մ'անենժք խոցեց հոգյակս:

Ես ուզեցի պաշտել ըզնե,
Սիրել ժպիտքն՝ փրթիթք անհուն,
Սիրել աստղերն սև աչերուն
Եվ այն խոկունն, որ մըթագնե
Պայծառ ճակատը՝ այն ամպըն է
Որ կըշպարե դենքը լուսնույն:

Գիշեր մը սուգ, անդունդ մ'հառաչ՝
Հուզեց ներա հոգին ու լանջ:

Ես ուզեցի միշտ քովն ըլլալ,
Մըտիկ ընել թնդյուն սրտին,
Շնչել, խմել ներա հոգին,
Եվ շոշափել լոկ ձյունափայլ
Ծոծորակին վըրա ծալ-ծալ
Թափող վարսից ալյակք ծըփին:

Օվկեան մը տըրտունջ լսեցի,
«Զիս կընեղեն՝ս» հրժժեց ինձի:

Ես ուզեցի քընար մ'ըլլալ
Նրա ձեռքին տակ հեացող,
Ներա հոգվոյն խորն հիացող
Թեթև պատկեր մ'ըլլալ շարժյալ,
Մոռնալ զիս, լոկ ըզնե խոկալ՝
Կվառե երազ մ'որուն մեկ շող:

Ամպրոպ մը սաստ ցընցեց հոգիս,
Գոչեց. «Սիրել չե՛ս կրնար զիս»:

Ի գո՛ւր սիրտըս մըխաց առջին՝
Խնկարկելու սիրտն անապատ,
Յուցի իրեն ճակատս գունատ,
Կուրծըս գոգած՝ մառն իմ աչքին,
Ի գո՛ւր շուրթերս դողդոջեցին,
Զինքը սիրելիս հըծծեցին հայտ:

Նե հեռացալ ինձմե, ըսալ՝
«Բալ սիրեցի քեզ, մնաս բարյա՛վ»:

Որտացին խոկմանցս ամպեր,
Կայծակնահար ըրին հոգիս,
Մոխիր դարձան երազներս հիս,
Ճակատագիրս խնծդաց ի վեր,
Խորշ մը կար որ զիս չէր ծաղրեր,
Այն՝ լուռ փոսն էր գերեզմանիս . . .

Փունջ մը կնճիռ, բույլ մը կայծակ,
Դժոխք մ'անեծք խոցեց հոգյակս:

1871